

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 183.

Συνδρ. ἑτησ. ἐν Ἑλλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶς » 2.

Ἐν δόφ Ἀνδίου ἀριθ. 39.

ΧΑΜΟΚΕΡΑΣΟΝ

(Φράουλα.)

Τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον παράγει τὸν ὠραῖον καὶ εὐχυμον τοῦτον καρπὸν, τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν ἔχουσιν ἴδει καὶ γευθῆ, εἶναι φυτὸν μικρὸν, κισσοειδές, καλλιεργούμενον εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶναι κωνοειδής, ὥς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνης, ὠραῖος τὴν ὄψιν, καὶ εὐχυμος καὶ γλυκὺς τὴν γεύσιν· τρώγεται δὲ ὅμως ἢ κατεσκευασμένος εἰς γλύκυσμα. Ἐν Τουρκίᾳ εἰδικῶς κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ εἶδος τι ποτοῦ τὸ λεγόμενον σε ρ π ε τ ι, ὕπερ εἶναι πολλὴ δροσιτικὸν τὸ θέρος.

Δυστυχῶς ὅπως ἄλλα εἶδη καρπῶν, οὕτω καὶ τὰ χαμοκέρασα δὲν καλλιεργοῦνται ἐν Ἑλλάδι. Τὰ πλείστα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων πόλεων μεταφέρονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πωλοῦνται εἰς μεγάλην τιμὴν.

Τὸ φυτὸν τοῦτο ἀπαιτεῖ γῆν παχίαν, ἀπαλὴν καὶ ἐλευθεράν χαλίκων, πρέπει δὲ νὰ ἀνανεύται κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν.

Η ΑΓΓΡΑΜΠΕΛΗ.

(Συμβουλὴ πρὸς τὰς νέας.)

Λέγ' ἢ ἀγράφμελη μυριανθισμένη
Στὸν ἄγριο πλάτανο πὺδ τῇ θωρεῖ
Καὶ μὲ τὸν ἱσχυρὸν τοῦ συχνοδιαθαίνει
Πάντοτ' ἐπάνω τῆς βράδυ καὶ αὐγῇ.

«Δένδρον περήφανο μέσ' στὸν ἀγέρα
Τὰ φύλλα, οἱ κλώνοι σου θρασσομανοῦν·

Βρίσκεις στενόχωρὴ τὴν τῇ σφαῖρα·
Τᾶστρα, τὰ σύγνεφα δέ σε χωροῦν·»

«Τρέχει στὴ βίβλα σου νεράκι κρύο,
Βυζάνεις ἄκοπα τὴν καταχνιά,

Χαμοκέρασον.

Κ' ἐμένα ἐξήλεψες σὺ τὸ θηρίο
Γιατὶ μ' ἐπότιζε λίγη δροσιὰ·»

«Τι θέλεις πλάτανε, τί μοῦ γυρεύεις;
Διῶξε τὸν ἱσχυρὸν σου κ' εἶμαι μικρή.

Τᾶνθη μ' ἐπάγωσαν, μὴν τὰ παιδεύης,
Ἄς τον τὸν ἥλιό μου νὰ τὰ χαρῇ...»

«Ξανθὴ μου ἀγράφμελη, τί με φοβεῖσαι;
Θέλεις νὰ σέρνῃσαι πάντα ὀρφανή,

Μονάχη σου ἔρημη, τὴν νύκτα νᾶσαι,
Νάχης κρεββάτι σου λιθάρια, γῆ;»

«Τᾶνθη ζευγάρωσε μὲ τὴν ἀνδρείᾳ μου,
Γένου βασίλισσα κ' ἐγὼ θρονί,
Στηλήσω ἐπάνω μου, στὴν ἀγκαλιά μου...
Κάθε ἄλλο λούλουδο θὰ σὲ φθονῇ...»

Τὴν ἐξεγέλασε τᾶγριο πλατάνι,
Τὴν ἐπερίπλεξε μὲς στὰ κλαριά...
Τί κρίμα πῶδωκες, ξανθὸ βοτάνι,
Γιὰ λίγο ψήλωμα τὴν παρθενιά!

Φτωχὴ καὶ ἀνύπανδρη στὴν ἔρημιά σου
Μοῦτανε τᾶνθη σου κρυφὴ χαρά·

Τώρα θ' ἀρπάζουνε τὴ μυρωδιά σου
Τὰ νέφη καὶ ὁ ἀνεμος, ποῦσαι κυρά.

Α. ΒΑΛΔΩΡΙΤΗΣ.

— Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἑνὸς ἀνθρώπου μετρίου ἀναστήματος ὑπολογίζεται δεκατεσσάρων ποδῶν τετραγ. ἕκαστος δὲ ποὺς περιέχει ἑκτασιν 144 τετραγ. δακτύλων, εἰς τὸ μήκος δὲ ἐκάστου δακτύλου ὑπολογίζονται χιλιοὶ πόροι καὶ ἐπομένως ἐν ἑκατομύριον εἰς ἓνα τετραγωνικὸν δάκτυλον ἄρα ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν πόρων εἶναι 2,016,000,000!!